

Dubbel dyslexiefeest

Het is feest. Ons buurmeisje (15) kwam binnen huppelen om te vertellen dat ze, net als onze zoon, haar eindexamen VMBO-T met Kurzweil op de computer mag maken. Omdat ze heel graag verloskundige wil worden, moet ze ook de havo halen. Daar had ze vanwege haar dyslexie en met name haar spelling een hard hoofd in zonder dit programma. Ze was er heel somber door toen het aanvankelijk niet werd toegestaan bij het examen. En nu opeens toch dat verlossende woord. HET MAG. Ze was helemaal door dolle heen.

Ik dacht aan terug aan alle gesprekken die haar ouders en ik hierover met school hadden gevoerd. Mijn zoon vond het oneerlijk: hij mag het programma wel gebruiken bij het examen en ons buurmeisje niet. Hij werkt er al vanaf de brugklas mee voor al zijn proefwerken en tentamens, en straks ook voor zijn examen. Ons buurmeisje is van de havo teruggegaan naar het VMBO-T en pas in het derde leerjaar getest op dyslexie. In haar dyslexieverklaring werd het gebruik van tekst-naar-spraaksoftware aanbevolen, fijn dus dat school hier uiteindelijk gehoor aan heeft gegeven.

Waarom, vraag ik mij regelmatig af, zijn scholen toch zo weigerachtig om ICT-hulpmiddelen voor dyslectici toe te staan? Waarom moeten we daar - ondanks alle mooie dyslexieprotocollen, de aanbevelingen van de overheid en de subsidie voor het omzetten en beschikbaar stellen van digitale schoolboeken - als ouders vaak eerst een hele strijd voeren?

Destijds had school ook haar bedenkingen bij het gebruik van dit programma bij toetsen voor onze zoon. Men was bang dat hij afhankelijk zou worden van een hulpmiddel dat bij het examen niet mocht worden gebruikt. Dat konden wij gelukkig in een gesprek weerleggen. Volgens artikel 55 van het examenbesluit mogen dergelijke programma's ook bij het examen gebruikt worden. Wij zien dat

Het gaat hier tenslotte om de toekomst van een kind

onze zoon door het gebruik ervan in staat is zelfstandig op zijn intelligentieniveau te functioneren.

Ik denk ook dat een hulpmiddel een leerling niet afhankelijk maakt, maar juist zelfstandig. Zoals bijvoorbeeld het gebruik van de spellingcontrole en grammaticacontrole. Onze zoon heeft veel problemen met spelling. De spellingcontrole werd altijd geblokkeerd bij toetsen, spelfouten werden soepel gerekend. Nu, in het examenjaar, plukt hij daar de wrange vruchten van. Volgens het CEVO (Centrale Examencommissie Vaststelling Opgaven) tellen spelfouten voor Nederlands en Engels keihard mee, ook voor dyslectische leerlingen. Als compensatie stelt het CEVO dat alle leerlingen met een spellingcontrole en tekstverwerker mogen werken. Ik vraag mij af of het niet verstandiger is om daar in het eerste leerjaar al mee te

beginnen. Net als met een programma voor woordvoorspelling. Dan kunnen ze tijdig compenseren en goede vervangende technieken aanleren. Daar zullen zij de rest van hun leven veel profijt van hebben.

Ik ben er inmiddels van overtuigd geraakt dat op basis van de wet Gelijke Behandeling en vooruitlopend op het komende Passend Onderwijs, iedere leerling met een dyslexieverklaring recht heeft op maatregelen die helpen zijn studie tot een goed einde te brengen. Als dit concreet betekent dat een leerling baat heeft bij het gebruik van een ICT-hulpmiddel - mede op basis van het advies van het dyslexieonderzoek - zal de school hierin ondersteuning en facilitering moeten bieden. Stel dat het gaat om het dragen van een bril, dan maakt toch niemand daar een probleem van?

Ouders en school hebben samen de verantwoording om een kind maximaal te ondersteunen en te helpen zijn talenten te ontwikkelen. Iedere leerling met dyslexie of een ander handicap verdient het om een eerlijke kans te krijgen in het onderwijs. Het gaat hier tenslotte om de toekomst van een kind en zijn verdere werkzame leven. Zoals ons buurmeisje, die nu weer een goede stap heeft kunnen zetten in de richting van het beroep dat haar hart heeft.

En niet alleen ons buurmeisje... school heeft besloten het gebruik van het programma Kurzweil schoolbreed in te zetten. Dat is dus dubbel feest.

Een moeder (naam bij redactie bekend)

Oproep Deze rubriek is een speakerscorner, waarin we lezers een platform aanbieden om hun zegje te doen. Bent u ontevreden en vindt u dat het anders moet, of bent u juist tevreden en vindt u dat uw situatie navolging verdient, schrijf naar Balans Magazine. Beschrijf uw situatie en vul in wat u zou doen als u het voor het zeggen had. U kunt uw e-mail sturen naar redactie@balansdigitaal.nl, onder vermelding van 'Zeepkist'.